

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 649/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby s Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, zastúpenej JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tpo/68/2025-67 z 13. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením krajského súdu č. k. 3Tpo/68/2025-67 z 13. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-927/X-VYS-TT-2025 z 3. októbra 2025 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľke vznesené obvinenie vo veci prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona.

3. Sťažovateľka bola uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. 108Tp/47/2025 z 5. októbra 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) vzatá do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd nenahradil jej väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. O sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) všeobecné súdy dospeli k záveru, že výpoveď poškodeného je dosiaľ osvedčená aj inými dôkazmi, s čím nesúhlasí, keďže zo spáchania skutku, ktorý je jej kladený za vinu, je usvedčovaná len výpoveďou poškodeného (až po výpovedi poškodeného došlo k vzneseniu obvinenia, pritom na podklade dovtedy zabezpečených dôkazov, t. j. do uskutočnenia tejto výpovede bola prepustená zo zadržania);
- b) krajský súd vydal svoje rozhodnutie nezákonne na základe posúdenia väčšej vierohodnosti výpovede poškodeného (nevierohodnosť niektorého z dôkazov sa nemôže odôvodniť len okolnosťami svedčiacimi o vierohodnosti inej skupiny dôkazov). V danom štádiu trestného konania nie je možné vykonať záver o vierohodnosti jej výpovede alebo výpovede poškodeného. Všeobecné súdy vykonali selekciu dôkazov v jej neprospech a v prospech poškodeného;
- c) všeobecné súdy sa mali zaoberať tým, či je možné vylúčiť alternatívu priebehu skutku ponúknutú z jej strany, čo sa nestalo. Nezaoberali sa možnosťou jej nutnej obrany a nevzali do úvahy, že mohla byť obeťou trestného činu pokusu znásilnenia;
- d) všeobecný súd si osvojil tvrdenia vyplývajúce z odborného vyjadrenia, na ktoré nemôže podľa zákona prihliadať ani pri rozhodovaní o väzbe;
- e) záujem štátu na obmedzení jej osobnej slobody, za situácie, keď sa ešte nedá posúdiť, či hovorí pravdu ona alebo poškodený, nemôže prevažovať a „*nie je možné v neprospech sťažovateľky predpokladať, že je vinná.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu o zamietnutí sťažovateľkinej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu o jej vzatí do väzby.

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

8. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

9. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 299/2022).

10. Ústavný súd tiež poukazuje na právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011).

11. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľkou prezentovanej argumentácii v prvom rade uvádza, že je takmer totožná s tou, ktorá bola uplatnená v sťažnostnom konaní. V tejto súvislosti opakovane upozorňuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

12. V nadväznosti na už uvedené východiská a v rozsahu sťažovateľkou uplatnených námietok ústavný súd pristúpil k predbežnému prerokovaniu tejto ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

13. Krajský súd sa v napadnutom uznesení najskôr vyjadril k existencii splnenia formálnych podmienok väzobného trestného stíhania, a teda k existencii trestného stíhania, v rámci ktorého bolo sťažovateľke vznesené obvinenie (s. 3 a 4 napadnutého uznesenia), a rovnako tak k preskúmaniu splnenia podmienky dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá sa jej kladie za vinu (s. 4 napadnutého uznesenia). Po preštudovaní dosiaľ vo veci zadovážených dôkazov bol toho názoru, že trestné stíhanie je vedené dôvodne a dovtedy zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky stíhaného trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok mohla spáchať obvinená (s. 4 až 6 napadnutého uznesenia). Vychádzal pritom z poukazu na konkrétne dôkazy vo veci (s. 5 a 6 napadnutého uznesenia). Tiež si osvojil závery sudkyne pre prípravné konanie a v celom rozsahu na ne odkázal bez potreby ich opakovania (s. 7 napadnutého uznesenia).

14. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že jej bolo vznesené obvinenie (a následne bola vzatá do väzby) len na podklade výpovede poškodeného, ktorá nie je podporená inými dôkazmi, ústavný súd poukazuje na presvedčivé odôvodnenie krajského súdu, ktorý jednoznačne popísal časové súvislosti zadržania sťažovateľky a obstarania ďalších dôkazov vo veci (s. 7 a 8 napadnutého uznesenia),

z ktorých je zrejmé, že vznesenie obvinenia nebolo urobené „len“ na podklade výpovede poškodeného. Išlo aj o kamerové záznamy získané 29. septembra 2025 a 30. septembra 2025, vykonanie domovej prehliadky 3. októbra 2025, v rámci ktorej boli *inter alia* zabezpečené stopy na vchodových dverách bytového domu, ako aj doplnenie k odbornému vyjadreniu [REDACTED] z 30. septembra 2025. Napokon krajský súd akcentoval aj skutočnosť, že k výsluchu poškodeného došlo 29. septembra 2025, teda nepredchádzal bezprostredne sťažovateľkinmu zadržaniu 3. októbra 2025.

15. Ústavný súd pripomína, že existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou *sine qua non* regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojitý materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný dôsledne sa zaoberať otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia, a to vrátane preskúmania vzneseného obvinenia zo spáchania skutku obvineným podľa príslušnej skutkovej podstaty. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku (m. m. III. ÚS 29/2015). Ústavný súd si je pritom vedomý skutočnosti, že sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe v danom štádiu trestného konania skúma (okrem iného), či má spisbou a prípadnými pred súdom tvrdenými skutočnosťami minimálne pri dostatočne rozumnej miere pravdepodobnosti bez zjavných omylov a nesprávností osvedčenú skutočnosť, že existujú dôvody na podozrenie, že stíhaný skutok spáchal obvinený. Túto okolnosť zisťuje na účel rozhodnutia o osobnej slobode obvineného v ústavou prípadne Trestným poriadkom predpísanej lehote. Nie je preto jeho úlohou nachádzať ultimatívne závery týkajúce sa dôvodnosti trestného stíhania obvineného (napríklad s výnimkou už spomenutých zjavných omylov) alebo uzatvárať, resp. odstraňovať otvorené kolízie či konflikty dôkaznej hodnoty jednotlivých dôkazov (I. ÚS 184/2023).

16. Pokiaľ ide „dôvodnosť podozrenia“, že bol spáchaný trestný čin, z dostupnej judikatúry EŠLP vyplýva, že skúmanie tejto okolnosti predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré by uistili objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba mohla spáchať trestný čin (Sellahatin Demirtaş proti Turecku, sťažnosť č. 14305/17, rozsudok z 22. 12. 2020, ods. 314; Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu, sťažnosť č. 15172/2013, rozsudok z 22. 5. 2014, ods. 88; Fox, Campbell a Hartley proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosti č. 12244/86, 12245/86, 12383/86, rozsudok z 30. 8. 1990, ods. 32). Čo je možné považovať za dôvodné, závisí od všetkých okolností prípadu, ale skutočnosti, ktoré vzbudzujú podozrenie, nemusia byť na tej istej úrovni, ako sú skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo dokonca podanie obžaloby (Merabishvili proti Gruzínsku, sťažnosť č. 72508/13, rozsudok Veľkej komory z 28. 11. 2017, ods. 184).

17. Práve judikatúru o nehodnotení vykonaných dôkazov s konečnou platnosťou pri rozhodovaní o väzbe, ako aj tú, v ktorej ústavný súd opakovane uvádza, že pri rozhodovaní o väzbe obvineného sa nerozhoduje o jeho vine, resp. nevine, ale posudzuje sa len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe obvineného zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania skutku vyšetrovaného trestného činu, je potrebné vyzdvihnúť (a správne na ňu poukázal aj krajský súd na s. 8 svojho uznesenia) aj vo vzťahu k sťažovateľkinej argumentácii týkajúcej sa selekcie dôkazov v jej neprospech a v prospech poškodeného, resp. o väčšej vierohodnosti (osamotenej) výpovede poškodeného.

18. Sťažovateľka síce predostiera argument o tom, že k jej vzatiu do väzby došlo len na podklade samotnej výpovede poškodeného, no predmetná výpoveď (ako už bolo čiastočne popísané) nebola osamotená. Ako uviedol okresný súd, vierohodnosť výpovede poškodeného bola osvedčená aj inými dôkazmi, a to najmä vo vzťahu k verzii o priebehu skutku. Zranenia poškodeného boli objektivizované odborným vyjadrením traumatológa vo vzťahu k tomu, že tieto mohol utrpieť práve pri obrane. Zároveň bola nateraz obhliadkou miesta činu podľa neho verifikovaná výpoveď poškodeného týkajúca sa úteku na ulicu a preskočenia plotu, kde boli zadokumentované stopy po tekutine červeno hnedej farby. Rovnako bol zadokumentovaný rozbitý konferenčný stolík nasvedčujúci vierohodnosti tvrdenia poškodeného o priebehu skutku. Jeho priebeh mal parciálne osvedčiť aj kamerový záznam zachytávajúci na Železničnej ulici o 00.03 h osobu v tmavohnedej bunde s kapucňou na hlave, čiernymi nohavicami a bielymi teniskami, ktorá vizuálne zodpovedala popisu páchatel'a v zmysle svedka [REDAKOVANÉ], ako aj oblečeniu vydanému matkou sťažovateľky (s. 10 a 11 uznesenia okresného súdu aj s. 8 napadnutého uznesenia).

19. Podľa záverov krajského súdu nedošlo k selekcii dôkazov v neprospech sťažovateľky či k nezaoberaniu sa jej výpoveďou. Na podklade dovtedy zadovážených dôkazov však súdy dospeli k výsledkom, aké premietli do výroku svojich rozhodnutí. Záver o väčšej hodnovernosti niektorého z dôkazov pritom primerane vysvetlili. Krajský súd zároveň akcentoval, že v opatrení prokurátora z 1. októbra 2025 adresovanom orgánom činným v trestnom konaní sa uvádza záväzný pokyn, že je potrebné odborným vyjadrením alebo znaleckým posudkom skúmať aj charakter a závažnosť poranení sťažovateľky, t. j. či mohli byť spôsobené v súlade s jej výpoveďou, teda pri obrane pri pokuse o znásilnenie.

20. Ústavný súd nepovažoval za relevantnú ani sťažovateľkinu námietku týkajúcu sa odborného vyjadrenia, na ktoré podľa jej názoru nemožno prihliadať (Sťažovateľka uvádza: „Podľa R 33/1981 znalcovi neprináleží vykonávať hodnotenie dôkazov, znalec nemôže určovať okolnosti, ktoré sú alebo nie sú preukázané“). Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti vyplýva, že vo veci vypracoval odborné vyjadrenie č. 188/25 z 27. septembra 2025 [REDAKOVANÉ], znalec z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie – traumatológie v znení jeho doplnenia z 30. septembra 2025. Z napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že poukaz na obsah odborného vyjadrenia (kde bolo znalcom explicitne uvedené, že k výpovediam sťažovateľky a poškodeného zaujal stanovisko z medicínskeho, ako aj súdne znaleckého hľadiska) bol vykonaný s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci vrátane zohľadnenia ostatných v konaní zabezpečených dôkazov. Keďže sťažovateľka predmetnú argumentáciu bližšie nerozvíjala, pričom úlohou ústavného súdu nie je hádať alebo si takú argumentáciu domýšľať, v závere ústavný súd už len vo všeobecnosti k hodnoteniu vierohodnosti výpovedí dopĺňa, že v rámci procesu dokazovania je potrebné odlišovať znalecké hodnotenie vierohodnosti výpovedí osôb a celkové hodnotenie vierohodnosti výpovedí súdom s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci vrátane zohľadnenia ostatných v konaní zabezpečených dôkazov (m. m. č. 90/2022 ZNaU).

21. Podľa názoru ústavného súdu sa všeobecné súdy zaoberali aj proporčionalitou predmetného zásahu do sťažovateľkinej osobnej slobody, ktorú pomenovali stručne, no explicitne, keď uviedli, že jej väzba zodpovedá okolnostiam prípadu a stíhanej trestnej činnosti (s. 13 uznesenia okresného súdu, pozn.), reflektuje zásady primeranosti a zdržanlivosti a spĺňa atribúty proporčionality (s. 10 napadnutého uznesenia).

22. Na podklade popísaných skutočností je možné rezultovať, že v spise dosiaľ zabezpečené dôkazy podmienili všeobecné súdy vykonať záver o dôvodnom podozrení, že sťažovateľka mohla spáchať skutok, ktorý sa jej kladie za vinu. Sťažovateľkou namietanou vierohodnosťou výpovede poškodeného sa všeobecné súdy v danom štádiu trestného konania riadne zaoberali a svoje závery zrozumiteľne vysvetlili, pričom ústavný súd ich nevyhodnotil ako ústavne neakceptovateľné. Skutočnosť, že sa s predmetným vysvetlením sťažovateľka nestotožňuje a má na vec iný názor, je prirodzená, nemôže však sama osebe viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého uznesenia (m. m. napr. IV. ÚS 357/2023). Bude napokon vecou ďalšieho dokazovania, či sa podozrenia voči sťažovateľke budú potvrdzovať, alebo naopak, dôvodné podozrenie sa oslabí do tej miery, že sa trvanie ďalšej väzby stane neudržateľným. V súčasnom štádiu trestného konania je však argumentácia všeobecných súdov ústavne udržateľná.

23. Ústavný súd preto sumarizuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne podrobne reagovalo na v tom čase dotknuté štádium trestného konania vo vzťahu k dosiaľ zabezpečeným dôkazom vo veci o tom, že sťažovateľka mohla spáchať trestnú činnosť, ktorá je jej kladená za vinu a tvorili tak dostatočný materiálny podklad sťažovateľkinho väzobného stíhania. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu